

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hova az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	--	---

Egy becsületgyilkos.

Azt hiszem, hogy lapunk t. olvasói még emlékezni fognak azon harcokra, miket majd egy éven keresztül folytattunk a legnagyobb elkeseredéssel Hegyi Antal helybeli plébános és társai ellen, a kik a m. év január hó 28-án végbe ment országgyűlési képviselőválasztás után, mint győztesek vérszemet kapva, kimélet nélkül meghurczoltak mindenkit, ki velök nem tartott, ki érdekeiket elő nem segítette.

Ha más ellenféllel lett volna dolgom, nem Hegyi Antallal, szívesen visszavonultam volna a küzdterről már csak azért is, mert azzal az emberrel, a ki sem egyéni becsületet, sem családi szentélyt nem szokott kímélni, nem valami kellemes dolog küzdeni. Sőt mi több, előttem állott a példabeszéd, hogy „a ki korpa közé keveredik, meg eszik a disznók;“ tehát tudtam jól, hogy azon esetben, ha a győzelmében felfuvalkodásig elbizakodó pappal tovább is szembe me-rek szállni, hát ki leszek téve annak, hogy saját magam is bekeverem. Ha valaki sáros emberrel birkózik, maga is sáros lesz.

Lehet, hogy mások az én helyzetemben ha végképen meg nem adták volna is magukat, de minden esetben

ilyen kétségbeejtő körülmények közt visszavonultak volna, mint a hogy tényleg vissza is riadtak a további küzdelemtől majdnem valamennyien, a kik még rövid idővel azelőtt velem együtt küzdöttek.

Én azonban ezt nem tettem. Nem tettem pedig azért, mert Hegyiék uralomra jutásával veszélyeztetve láttam azt az elvet, melynek bukását összetett kézzel tétlenül eltűrni senkinek nem lenne szabad, a ki a szabadság, egyenlőség és testvériség eszméjét szívében viseli.

Harcoltam tehát a győztesekkel tovább is, de harcolni fogok mindaddig, míg a tollat emelni bírom, míg végképen le nem tipornak.

A harc, melyet folytattam, hogy termett-e babérokat, azt nem tudom, de arra nem is számítottam, az nem is volt célom. Tudtam jól, hogy ha ki kerülök a harczból, ellenfeleim sáros fegyvere engem is bemocskol. De azt is tudom, hogy oda ütöttem, a hova néztem. Nagyon érzékeny helyekre mértem csapásaimat, észrevettem azt ellenfeleim gyakori feljajdulásáról.

Nem szándékom ezuttal a mult feszegetése. Nem akarok rámutatni a fegyverre, melylyel a csongrádmegyei ellenzék vezére és feje szokott harcolni. Nem mondom még azt sem, hogy azon fegyver, melylyel felfogtam

a vágásokat és visszavágtam, hogy lovagias fegyver volt, de olyan emberrel szemben, mint Hegyi Antal plébános, nem is lehet tisztességes fegyvert használni, arra ő nem méltó, azt ő nem érdemli meg.

Elég az hozzá, hogy a reverendát néhányszor alaposan kiporoltam. Hegyi Antal, mivel benne volt a reverendában, kezdte magát rosszul érezni, ekkor egy furfangos gondolata támadt.

Egy községi közgyűlés alkalmával azt mondotta, hogy azon esetben ha reám az iskolaszék pressiót gyakorolna oly módon, hogy a szerkesztésem alatt megjelenő „Csongrádi Lap“ neki békét hagyna, hát ő is be-szüntetné a személyeskedéseket.

Ujhelyi Nándor ügyvéd ur, volt iskolaszéki elnök erre nagyon helyesen azt mondotta, hogy az iskolaszéknek nincs jogában engem, mint lapszerkesztőt megfélemezni. Hanem ha a békét valóban akarják, hát beszéljék meg velem. Mi engem illet, nagyon sajnálom, hogy éppen akkor a közgyűlésen jelen nem voltam, de arról is meg vagyok győződve, hogy az esetben Hegyi páter fel sem mert volna szólalni.

Mindazonáltal, midőn tudomásomra jött Hegyi óhajtsa, lapomban siettem kifejezést adni annak, hogy én a békének utját nem állom, sem azt

A „CSONGRÁDI LAP“ TÁRCZÁJA.

Szerelmes históriák.

Szerelem, szerelem! édes gyönyörtisége és ölö mérge az életnek! . . . Rugója a tetteknek, ösztöne és bénítója egy szemében az élni vágyásnak.

Rózsaszínű, csillámló, verőfényes ábrándok ragyogó napja; keserű csalódások, sötét gondolatok, halálos gyötrelmek titkon ápolgató rémes, borus éjszakája.

Bohó vigjátékok, borzasztó drámák tárgya; méz és mérge, mámor és kínok kiapadhatatlan öröklétű forrása.

Kardok csattognak, golyók durrannak el miattad. Érted lángol a vágy élni örökké, érted kívánatos a rögtöni halál gyakran.

Érted él a halál öröktől fogva a világon és érted nyílnak naponként e földön a myrtus virágok.

Miattad festik a gyász sötét fátyolát, miattad szövik a hófehér menyasszonyi ruhákat századok óta.

Miattad hazudnak, ki tudja hányan, igaz érzelmeket és miattad esnek kétségbe számosan, igaz érzésük alatt.

Te vagy ábrándos leikek csalogató, kísértő tündére és meghasonlások oka, a telhetetlen temető legbuzgóbb gyámolítója.

Szerelem! Szerelem! . . . Titkos ösztönök, vágyak és történetek mélységes sirja . . . Boldogság bölcsője, boldogtalanság deldelgető és nevelő anyja! . . .

Tündérálmok ifjú, kecseljes Évája; lelki háborgások feneketlen, mindig hullámozó, mérhetetlen tengere.

Mosolyok állandón illatos nevető világa, keserű könnyek soha sem apadó forrása! . . .

Szerelem, szerelem! de sok történeted van már neked.

Hadd mondjak el belőle én is egynehányat. Nekem úgy sincs szükségem a te hűségedre. Mostoha fiaddá tettél réges-régen; te hűség és hűtelen családka és százsziñű, bolondos szerelem.

Hogy hogyan lesz valaki szerelmes! ? magam is szeretném tudni, de talán még sokan, nagyon sokan. Meg hogy miért! ? Miért? hát azért, mert az lett.

Mert megérett reá, mert szükségét éri kiegészíteni lelkét, mert úgy teremté Isten a napraforgót is, hogy a nappal ébredjen és azzal fekdjék le. A fecskének ösztönt adott, hogy fészket rakjon; az orosz-lán harczot, elkeseredett harczot viv párjáért, mert neki is nagy és üres a sik pusztája — egyedül!

Hanem mig az állat nem ismeri a hűséget, holtomiglan nem él benne a családi élet szent köteléke, a vérség egyívé tartozása, hanem szétrebben a fecsképár, amint fiaik önként megélhetnek már; addig az ember a — föld koronája, bizonyos erkölcsi tisztult érzéssel van egybekapcsolva a családhoz, a sirig.

És a pillanat szülte szerelme holtomiglanágának van még egy erős, megoldhatatlan csomója, a hit szentséges kapcsa az . . . Amen!

Hej e nélkül de sok szeretve és anélkül kötött házasi élet volna ideiglenes és meggondolatlan . . . félrelépés!

Hanem az az „Amen“ ez a nagy bökkenő!

Azóta ugrik belé nehezen az ifjuság az arany járom rózsás igájába. Mert hát gőzerővel él és gyorsan; ideges kor neveli és nem bizik érzelmei — tartósságában.

Fél! . . . mert nagy, kiszámíthatatlan idő a sirig való élet egy pár rövid éve is.

De hát mit is okoskodom én mindezen? Szerelmes históriákról van szó, kezdjük az elsőt . . .

Csinos, gavallér ember volt X-ben Jánosy Bandi, a környék „fess Bandija.“ Úgy a harmincz felé tartó kir. aljárásbíró.

megzavarni nem fogom, de viszont azt kívánom, hogy hagyjanak fel a személyeskedéssel, azonfelül arról a pártról, mely párthoz szerencsém van tartozni, tisztességesen beszéljenek és különösen Szivák Imre Csongrádváros volt szabadelvű párti képviselőjét ne merészljék lapjuk hasábjain meghurcolni. Együttal kijelenthetem, hogy fenyegetésüktől nem félek, a békét velem szemben csak békességes uton érhetik el.

Hegyi Antal a „Tiszavidék“ felelős szerkesztője úgy látszik, hogy feltételeimet elfogadta, ámbár azt lehet mondani, hogy lapjának egyetlen egy száma sem jelent meg, még azután sem, melyben pártunkat ki ne gyonyolta volna. No de a személyeskedéssel alább hagyott.

Én azonban meg voltam győződve, hogy Hegyi alig várja az alkalmat, a személyeskedés megkezdésére. A rágalmazás éltető eleme. Rágalmazással szerezte népszerűségét és hatalmát. Ha egyszer ez az ember felhagy a rágalmazással, vége lesz minden népszerűségének.

Feltevésemben nem is csalatkoztam. A „Tiszavidék“ mult vasárnap megjelent számának ujdonsági rovatában „Pákulicz ömlengések“ czim alatt a többek között a következő, hozzá méltó piszkos förmedvényt teszi közzé: „Hanem a „Csongrádi Lap“ igazmondóságára van néhány szavunk. Lapunk az említett lap szerkesztőjét néhány hónap előtt felhívta, hogy nyomorult rágalmaikat a sajtóbírótság előtt bebizonyíthassa, ha bírja, addig pedig még ezt nem teszi, lapunk őt zsinegre való, hitvány, hazug embernek nyilvánította. Azóta hónapok multak el és a „Csongrádi Lap“ felelős szerkesztője sem be nem bizonyította nyomorult rágalmaikat, sem elégtételt nem keresett azért a szégyen bélyegért, melyet lapunk homlokára sütött. Hát felfogásunk szerint az ilyen gavallér erkölcsi hullá, s ez az oka an-

nak, a miért nem tartjuk szükségesnek vele szemben a reverenda becsületét védelmezni. Mi csak tisztességes ellenféllel vesszük fel a küzdelmet, hanem politikai iparlovagokkal bűnnek tartanánk fegyvereinket komolyan összemérni.“

Reprodukáltam ezen piszkos mocskolást szószerint már csak azért is, hogy ezzel bebizonyítsam, hogy azon piszkos, hitvány banda mocskolódásai engem nem sérthetnek. Olyan emberekkel szemben, a kikkel tisztességes, lovagias uton nem végezhetek, kénytelen vagyok ez uton végezni.

Amennyiben pedig a nevezett lapban megjelent cikkért Hegyi Antal felelős szerkesztő tartozik számolni, tehát őt veszem felelősségre, mint azon hitvány, aljas banda fejét, a kinek egyedüli hivatott mestersége a becsületgyilkosság. Számoljunk hát le, ha úgy tetszik!

Hát emlékszik arra Hegyi Antal népbolondító ur, midőn a m. év márczius hó 27-én lapunk ujdonsági rovatában ökölnyi betűkkel a következő szent igazságot látott napvilágot: „**A legpiszkosabb rágalmazó.**“ „Lapunk zártakor jutott csak kezünkhöz Hegyi Antal azon levele, melyet Bakai Géza szarvasi földbirtokoshoz intézett, dr. Szivák Imre ellen. Térészüke miatt a levelet csak jövő számunkban közölhetjük. Annyit azonban már is megjegyezhetünk, hogy *piszkosabb rágalmazó még eddig papi tallárt nem viselt, mint Hegyi Antal csongrádi plébános.* Föltétlen meggyőződésünk, hogy a levéllel ismerős közönség soraiban egy tisztességes ember sem fog akadni, a ki ezen csuhába bujt arcátlan hazudozótól a legmélyebb megvetéssel és undorral ne forduljon el.“

Hát ez a tükör hogy tetszik önnek plébános ur?! Vett-e ön ezért sajtó utján, vagy bármi uton-módon is elégtételt? Nem vett! Magán hagyta száradni és viseli ma is egészségel. —

Az ilyen emberrel, a ki maga a becselenség fertőjébe van süllyedve, szóba sem állok, engem nem sérthet, még csak nem is bosszanthat.

De megyés püspökünk Schusztter Konstantin ő exellenciájához van egy szavam.

Meddig türi még ezen ember féktelenségét? Utóvégre is ez az ember vagy meg van veszedve: akkor az örültek házában a helye, vagy rossz lelkű, akkor meg nem az oltár előtt, nem a templomban, hanem a klastromba a helye, a hol bűneit szöresuhába öltözve levezekelhetné.

Eder János.

UJDONSÁGOK.

— július 23

— **Tisztelendő Márk Balázs** váczí egyházmegyei áldozó pap, a helybeli polg. iskola derek és közszeretben álló hitoktatója, mint fájdalommal értesülünk, a polg. iskolánál viselt állásáról lemondott. Elég baj az, hogy ilyen tisztességes és becsületes pap, a ki az összes közönség tiszteletében részesült, elhagyott bennünket, még Karvaly Tónitól, ha csak az ördögök mentül előbb élve a pokolba nem viszik, meg nem szabadulhatunk.

— **Lapunk mai számában** megjelent balladát Tooth Béla ismert nevű költő küldte be a szegedi államfogházból. Felhívjuk e jeles költeményre lapunk olvasóinak szives figyelmét.

— **Politikai gyűjtogatás.** A „Szegei Híradó“ f. hó 19-én megjelent száma egy szenzációs hírt közöl Csongrádról, melyben nem kevesebbről van szó, mint arról, hogy itt Hegyi Antal buzakeresztjeit politikai ellenfelei gyűjtötták fel. Megtoldják még azzal is, hogy egy Hock-párti vezérfiúnak pedig ugyan ezen okból gyönyhőjét perzselték le. Mindazonáltal megjegyzi a nevezett lap, hogy a gyűjtogatásnak politikai okokra való visszavezetését a Hegyi páterhez közellálók kortes fogásának hajlandó betudni. Nem tudjuk, hogy ki lehet az a merész levelező, a ki a „Szegei Híradó“ szerkesztőségét erőnek-erejével alaposan félre akarta vezetni, de annyit látunk, hogy ebbeli fáradozása hajótörést szenvedett. Nagyon különösen hangzanék, ha mi meg arról tudósítottuk volna a nevezett lapot, hogy Vermes Gyula, Zs. Téth István, Sza-

Özvegyasszony egyetlen fia; kényesen nevelkedett, mert volt módja hozzá. Úrnak született, mert dzsentri familia meg nem tagadható vére pezsgett benne. Hires szótartó. Nagyon jó anyás gyerek volt. Megszokta még diákkorában a kedves mamának gratulálni s ezt el nem mulasztá meglett férfikorában sem. Hanem sem kardtól, sem golyótól nem félt soha.

Egyszer — még jogászkorában történt vele; majálist rendeztek otthon az egyetemi polgár urak. A Bandi volt a lelke a mulatságnak. A mamája örült rajta, ő tudta, hogy miért. Sokat költ a fiu éjjeli zenékre a kis unokahugáért. A szép Jánosy Piroskáért.

Nem baj; korán, a familiába és jól nőszül majd.

A második négyes alatt aztán megsugta a leánynak, hogy mi baja a szívének. Az reá nézett Bandira mosolyogva.

— Szép, szép magától édes Bandi, hisz én is szeretem, mint minden más leány és asszony az ilyen kedves embert mint maga, sőt még jobban, mert én magának unokahugám is vagyok. Nem hiszem, hogy a feleségén kívül más jobban fogja szeretni, mint én.

Szerencse, hogy vége volt a 6-ik figurának s a cigány csárdásra gyújtott. Én nem tudom, hogy mi történik.

Es ez a büszke lélek annyira szívére vette ezt az első „nem-et“, hogy soha többé nem vallott szerelmet.

Félt, hogy megtagadják és azt büszke lelke nem tudta viselni.

Akkor éjjel rettentő duhajkodást vitt véghez. Összetört mindent és ivott mint egy megszomjaztatott kefekötő.

Életében még soha sem tagadta meg édes anyja semmi óhaját, hanem most az egyszer hiába esdekelt . . .

A jó urasszony szörnyen megrémült fia állapotán. Arra a néhány napra míg otthon volt még, nem volt többé társaságba esalható.

— Édes fiam, ne vedd olyan lelkedre a dolgot; majd beszéllek én a kis Pirossal; lásd, tán meg se értett . . . ejnye már no! ne légy olyan buksi, egy kis évelődését úgy lelkedre venni.

Bandi megfogta mamája kezét, aztán csillámló szemekkel a szemébe nézett.

— Anyám! még eddig minden gondolata parancs volt előttem, de ha szeret, ne szóljon erről soha többé nekem, de senkinek sem. Feledni, feledni akarom!

És évek hosszú során át nem tudta felejteni a büszkesége azt az első kosárt. Kerülte a gyöngéd nemet következetesen. Azt mondták rá, hogy büszke hóbort. Pedig nem az volt; félt . . . félt a szívetől; mélyen tudott érezni, de még egy megaláztatást sem akart elviselni ő — Jánosy Bandi, a kifogástalan meg nem szégyeníthető gavallér.

Mikor X-be került, ment a hire előre,

hogy jön egy végtelen szép, rendkívül szelíd, kifogástalan gavallér, de egy kiállhatatlan asszonygyűlölő albiró.

A köteles viziteket azután meg is tette. Mindenütt bizonyos bámulattal és bosszankodással nézegették.

Még is furesca, egy diákhistoriát így a szívre venni. No bizony, ha mindenki az első sikertelen szerelemnek szégyenkező gyámoltalanja marad, hová, mivé leszünk, gondolják a leányok.

Es járt a gyalog sátn. Hanem biz az hiába járt!

Soha semmiféle meghívást el nem fogadott, a hol tudta, hogy fehérmeg is lesz.

Hanem egy meghívást mégsem utasíthatott vissza. A princípális ur névnapját.

Makacs Pál kir. járásbíró ur a téli fagyos Pált ünnepli. Az egész vidék színe-jáva ott szokott találkozni azon a nevezetes napon.

Már ide el nem menni nevetlenség, meg nem bocsájtható gorombaság volna.

Hát elment.

Mikor az urak kártyához és kvaterkához ültek a kényelmes termekben (ő nagysága a kir. járásbíróné nagy földbirtokos leánya) az albiró urat megcsipte a leánysereg „haragszom rád“-ot játszani, míg a tánchoz kiürítik az ebédlőt.

— Haragszom rád! szól a szép házikisasszony, a mint illik kezdve a játékot, melabús szeméit a nyalka albiróra vetve s

bados Mihály és Draskovics Dezső Szivák-párti polgárok házaik politikai ellenfelei gyújtották fel. Annyit azonban mi is hajlandók vagyunk elhinni, hogy szelidlelkű sz. atyánk buzakeresztjeit bosszúból gyújtották fel. Valószínű, hogy azon hívek szeméből kicsalt szikra, a kiket a szent atya az Isten nagyobb dicsőségére rendszerint arczul szokott verni, gyújtották fel a buzakeresztet.

— **Bizalom az ősi erényben.** A f. hó 21-én tartott községi közgyűlésnek majdnem egyedüli, és legfontosabb tárgya volt az ügyész választás. Mely állásra Szvoboda Ferencz helybeli ügyvéd urat választották meg. Annyit azonban mondhatunk, hogy a megválasztott jogügyi megbízott anyagilag nem sok hasznát veheti állásának. Annyira lekötötte a t. közgyűlés kezét-lábát, hogy nagyon sok lesz, ha évenként tisztán 150 frtot kereshet. Ugy látszik, hogy a t. községi elöljáróság nem nagyon bízik az „ősi erényben.”

— **Lelkiismeretesség.** A „Tiszavidék” 29 ik számának újdonsági rovata ezen a czimen Schwarcz Sándor helybeli könyvkereskedőt és lapunk kiadó tulajdonosát azzal gyanúsítja, hogy az a nevezett lap előfizetési összegét nem szolgáltatta át, hanem a pénz nála rekedt. Hát, hogy milyen alaposan szokott gyanúsítani a t. „Mungó” közlöny, ennek bebizonyításul szükségesnek tartjuk Dobay János gyulai könyvkereskedő megrendelését közzé tenni. Schwarcz Sándor ur könyvkereskedő Csongrád. Kérem az összes csongrád megyei lapokra előfizetni 1/2-ed évre (1893.) Méltóságos Vizeki Tallián Béla főispán urnak Gyula czimre. Számlát velem közölni, melynek összegét postautalványon azonnal küldöm. Gyula, 92. 27/XII. Dobay János könyv és papírkereskedése. Schwarcz Sándor tehát, mint amint szokásban is van, nem csak a helybeli „Mungó” lap előfizetésével lett megbízva, hanem az összes csongrád megyei lapokat is nála rendelték meg. Hogy azután a „Tiszavidék”-re előfizetett-e, vagy azt számonként megvette és úgy küldte randeltetési helyére, az tökéletesen egyre megy. Tény az, hogy Tallián Béla főispán ur ó méltósága a nevezett lapot Schwarcz Sándor utján rendszeren és pontosan megkapta. Hanem a kik erővel gyanúsítani akarnak, azok a „kákán is csomót keresnek.”

— **A „Hölgykoszorú” tánc-mulatsága** ma este 8 órakor veszi kezdetét, melynek tiszta jövedelme a szegénygyermek felruházására lesz fordítva igen sikeresnek ígérkezik. A rendező bizottság névsorát csak most vettük kezeihez, hízelgés nélkül mondhatjuk, hogy a koszoru igazi élő vlrá-

gokból van összeállítva. U. m. Bartók Erzsike, Bódi Erzsike, Csernus Etelka, Nagy Amália, Oláh Annuska, Patyi Mariska, Tóth Terike és Vincze Hermína kisszonyokból. A titkári tisztet pedig: Horváth Lajos viseli. Bizon nem usolsó tisztség ennyi szép hölgy szolgálatában áll.

— **Püspökfaló.** Ugy látszik, hogy szelidlelkű szent atyánk Hegyi Antal sehogy sincs megegyedve Schusztér Konstantin váci püspök ő exellenciájának viselt dolgaival. Szerkesztése alatt megjelenő „Tiszavidék”-ben valami duhaj módon neki rugtat és nem valami ékes, válogatott kifejezésekkel illeti szerinte „mostoha édes apját” az egész ország előtt köztisztelőben álló tudós főpapot. Nincs inyére véghetetlen szelidségű Hegyi Antalnak különösen az, hogy a kinevezéseknél nem kéri ki a püspök ur az ő becses tanácsát. Nem a szent hitünk czéljaiért megbotránkozásig tomboló atyákat, hanem ugylátszik, hogy azokat lépteti elő, a kik tisztességes viselkedésük által arra méltó érdemeket szereznek. Különben is Hegyi Antal ur azért oly haragos megyés püspökünkre, mert az annak idején püspöki titkári állásából saját kérelmére felmentette. Bizony sokkal jobb helye lenne Vácson, mint Csongrádon. Még ma sem késő; vigyék oda, minket meg szabadítsanak meg a gonosztól — Amen.

— **A Tisza áldozata.** A legmagyarabb folyó, most is, mint minden nyáron megköveteli áldozatait. Gulyás Márton helybeli gazda hasonnevű 9 éves fia, a f. hó 20-án délután 5 óraker furdés közben a serházi Tiszába fulladt.

— **Elszámolás** A f. hó 19-én a helybeli serdülő leánykák és fiúk által tartott jó tákonyozás előadás tiszta jövedelme 10 frt 96 kr. volt. Felülfizettek: Weisz Herman 1 frt, Bojniczer Antal dr. 20 kr, Szendrői László 70 kr. Politzer Sándor 30 kr. Fürst Ármán 30 kr. Poiczter Irma k. a. 40 kr. Reiner Gyula 20 kr. Fogadják a rendező bizottság nagyrabecsülését a nemes szívű adakozók.

C S A R N O K

Radoványi Gergely.

Rossz, fekete hirmel köszönt be a reggel: Haldoklik az apád Radoványi Gergely. Nem bír kirepülni belőle a lélek, Egyszer utoljára látni akar téged.

Radoványi Gergely nosza föl a lóra, Nem előzi tán meg az utolsó óra.

Szellő paripára ostorával vagdal, A paripa vágat tajtékozva, habbal.

... Megkondul a harang. Kire harangoznak? Radoványi várbul fakoporsót hoznak. Radoványi Gergely temetési korban... Hát a felesége merre lehet, hol van?

Nagy a szomorúság a halottas házban, Gergely felesége bezzeg ninesen gyászban. Mit neki a sirás?! Dali szeretője A fiatal várnagy lázba lobog tőle.

Szép az asszony, mint a hajnal rózsafája, Mámorittas lepke csókja tapad rája. ... Lány pihegés hallik, csók, susogás, sóhaj; Vig kaczagás néha, el-elfojtott szóval.

Kérdezi az ifju: „Kie vagy te édes?” — „Tied vagyok addig, míg a szívem érez.” — „Hát te kie lennél, drágaságom, lelkem?...” Hosszu meleg csókba vesznek mind a ketten.

A szerelmi kéjnek soha sincsen hossza, — Harmadik nap hajnal Gergelyt háza hozza. Felesége most is kedvese ölében, Radoványi Gergely akkor jön be éppen.

Rezes kardja zörren, felszökik az ifju — Mit keresel itten hűtlen szolga, fattyú! — Ráméred a várúr vérfagyasztó arcczal; Farkaszemet néz a várnagy büszke dacczal.

Vad kaczagás kél a várúr ajakára, Bevágja az ajtót, ráfordul a zára. Ujra kaczag mint a fákat tépő orkán, — Ne félj szolga, vérrel nem mosom a portám!

— Radoványi kérdez, most felelj meg szolga: Szép volt-e az asszony, jó volt-e a csókja? No, ha szép volt, jó volt, hogy ne legyen drága: Három huszas lészen mulatásod ára.

Hüvelyébe zörren Radoványi kardja, Csatasikon kel a bajnok vidalra. Csendes lesz a hajlék, mint a pusztza börtön, ... Három ezüst huszas ott hever a földön.

... Kérleli az asszony Radoványi Gergelyt; Hallgat az, oly néma, mint a temető kert. Fakadnak a lombok, hullanak a lombok, — Hamar őszbe fordul a diána homlok.

Leborul az asszony mindennap a földre, Büszke Radoványit nem töri meg könnye.

a kendőt, azt az illtaos batiszt kendőt a szemébe dobva.

— Miért!?

— Miért nem nősülsz már meg!...

És szeméi édes szemrehányással csüggnék az ifjun.

A társaság tagjai elképednek s várják és néznek, és mosolyognak édes kesernyében, hogy mi ez, hisz ez nyilt vallomás! No ez sok!

És a szép, asszonygyűlölő albiró ur világért sem jó zavarba, hanem a szokott „m e r t a z n e k e m ú g y t e t s z i k!” hangzik ajkán el. Hanem feláll, aztán édes mosolygás játszik bajusza körül, a kis batiszt kendőt egy pillanatig idegesen forgatja két keze között iv alakban, majd körül néz s végül megállapodik a remegő szép lányon sóvár, mosolygó szemekkel.

— Ha megkér valaki, hát elveszem feleségül. Hanem én megfogadtam, hogy soha senkit meg nem kérek!...

Ez váratlan volt. Egyszerre esend lett, hanem nem értek rá fontolgatni, hogy minek minősítsék az albiró ur eljárását, mert egy szökéssel ott termett a házi kisasszony, s a bámoló társaság fűlehallatára mondta... hisz mindenki látta, hallotta:

— No hát Jánossy ur én megkérem!...

— És én meg elveszem kedves Belám feleségül!...

És a remegő leány ott pihent a hatalmas vállakon, ábrándos szeméi kérőn, némán mondták: „ne hagyj!”

Az a büszke homlok pedig, mely végig tekintett a megdöbent társaságon, azt mondá rá: „Ne félj édes, kis galambom!”

Persze, hogy meglett a lakodalom!

És hogy boldog lett-e?... Az!... Már három keresztelőt tartottak s amint mondják (ezek a massamodok és frizérnök mindent kibeszélnek!) most is ott csattog a gölya a házuk felett.

Az asszony nem jár vizitbe, a férj a kaszinóba és még sem unatkoznak. Hogy mit csinálnak? Ejnye! honnan tudjam...

X városa csak azzal nem volt tisztában soká, hogy hogyan ismerkedtek meg. Hisz Jánossy soha sehová sem járt.

Egyszer aztán a bírósági szolga alaposan benyalt a kaszinó nyilt irodájában.

— Hász'en kérem tekintetes uram — magyarazza Penna Muki kir. jbirósági napdijának — tetszik tudni, az albiró ur őszszel jött ide, az ablaka meg a téns főbíró ur kertjére nyilik. Az aranyos kisasszonykának meg éppen az albiró ur ablaka alatt van a legszebb rózsafája... Hm... hm...

— Hát aztán, — sürgeti Muki ur.

— Hát aztán tetszik tudni, a rózsalevelet olyan kis selyem zsákba gyűjtögette őszszel, hogy azt megszártja és a ruhái közé teszi.

— No és!... kíváncsiaskodik a dijnok ur.

— No és!... hát az albiró ur sok jó borraivalót adott... enyje! kár volt elmondani.

El ne mondja senkinek kedves téns uram!

— Dehogy mondom, dehogy!...

— Nem is tudta meg csak... az egész város! Hanem csak 5000 a lakója...

Hanem a legelső vasárnap kávé osonna volt a tisztartatóéknál. Ó nagysága előadá azután kiszinezve az egész históriát. Mire az egybegyűlt hölgyesereg egyhangúlag kijelenté:...

Vagy úgy!... Értjük...

Dehogy értették. — Rács van azon az ablakon, hanem a szivre... arra nem lehet rácsot és lakatot vetni.

Azért történt Pál napján az a megyékre szóló botrány.

A minek különben Jánossy albiró ur és aranyos felesége... a legjobban örül!

(Folyt. köv.)

Zol — ti.

Oda se néz rája; nem is veszi észre...
Rámutat a földön három ezüst pénzre.

Tooth Béla.

I R O D A L O M.

Jókai Mór Regényeinek Diszkiadásából a 9. és 10. füzetet vettük, melyekben a Magyar Nábob folytatását találjuk. A 9. füzet szövegképeket, a 10. pedig a szövegképeken kívül egy remek aquarellképet is tartalmaz. A Goró Lajos művészi kezéből kikerült képek, valamint a gyönyörű alak, papír és nyomás a nábob ezen diszkiadását legszebb diszjunkciónk sorába emelik. Minden füzet ára 40 kr. Megjelenik az Athenaeum kiadásában Budapesten.

Nyilttér.*)

Tekintetes **Éder János** tanár úrnak, a „Csongrádi Lap“ felelős szerkesztőjének

Helyben.

Csongrád, 1893. július 22.

Kedves Barátom!

Elfoglaltságom miatt csak a napokban jött tudomásomra, hogy becses személyed Hegyi Antal helybeli r. kath. plébános. országos ismert demagóg, azért: mert ügyemet magadévá tevéd, szemétrevaló lapjában meghurcolt.

Ami engem illet, én ezen emberrel nem akartam foglalkozni, dacára annak, hogy politikai pártállásom miatt a község-háznál elfoglalt és tehetségem szerint becsülettel viselt hivatalomtól megfosztott.

Uglátszik azonban, hogy Hegyi Antal nem elégedett meg azzal, hogy politikai elvem miatt állásomtól megfosztott: hanem

*) E rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a szerk.

szemét lapjának a „Tiszavidék“-nek 28-ik számában „Almélkodás és fájdalom“ című újdonsági cikkében hamis vádakot emelt ellenem; nevezetesen azt állította rólam, hogy én mit sem dolgoztam és így fizetésemet érdemtelenül húztam.

Midőn te, ezen állítását lapodban visszaütastottad, ugyancsak a „Tiszavidék“ 29-ik számában „Pakulicz ömlengések“ című mocskos cikkében téged hurcol meg; még rólam csak annyit ír, hogy ügyemmel nem kíván foglalkozni.

Hát a mi azt illeti, jól is teszi ez a hitvány semmirevaló hazug becsületgyilkos, ha személyemmel egyáltalán nem foglalkozik, mert ezúttal ünnepélyesen kijelentem, hogy ha még egyszer, akár piszkos lapjában, akár más úton személyemmel foglalkozni merészel: kutyakorbáccsal vágom végig pirulni nem képes hitvány ábrázatát.

Kérlek, hogy ezen leveletem egész terjedelmében becses lapodban kitenni sziveskedjél.

Öszinte barátod

Bozó Mihály,
földbirtokos.

Felelős szerkesztő: ÉDER JANOS.

Kiadólapulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

III.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a „Szentesi hitelszövetkezet“ mint végrehajtónak Lampel Fülöp esőd tömege végrehajtást szenvedő elleni 4000 ft tőkekövetelés és minden járuléki iránti végrehajtási ügyében a csongrádi kir. járásbíróság területén lévő, Csongrádváros határában fekvő, a csongrádi 1097. sztkben foglalt Lampel Fülöp nevén lévő 1669 számú házra és beltelekre és tartozékaira o. é. 2240 ft becsárban, valamint a csongrádi 6791 számú tjkben foglalt Lampel Fülöp és Hoffer Berta nevén lévő 950 számú házra és beltelekre és tartozékaira o. é. 400 ft becsárban az árverést a fent ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1893 évi szeptember hó 15-ik napján délelőtti 9 órakor a csongrádi kir. bíróságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatul fognak. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 224 ft és 40 trtot készpénzben, vagy az 1881 évi LX. törvényezikk 42-ik §-ában jelzett árfolyanommal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál elegendes elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Csongrádon, 1893. évi május hó 23-án.
A csongrádi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság.

Szarka sk.
kir. jbró

Értesítés!

Ezennel van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy mai nappal a **Hacker Mátyás-féle**

lisztkereskedést

átvettem és azt saját nevem alatt tovább vezetem.

Összeköttetésem a szegedi és szentesi malmokkal, úgyszintén a helyben lévő gőzmalmokkal, továbbá az azt megkívántató tőke befektetése által azon kellemes helyzetben vagyok, hogy minden igényeknek lelkiismeretesen megfeleljek.

Amidőn ezen körülményt a nagyérdemű közönséggel tudatom, arra kérem, hogy szükségletét nálam fedezni sziveskedjék.

Kiváló tisztelettel

Lipovszky Andorné.

KÉSZPÉNZ-JELZÁLOG KÖLCSÖNÖK!

Földbirtokokra, házak és építés alatt levő házakra. Magánosoknak, községeknek vagy testületeknek az ország bármely megyéjében!

A kölcsönök 200 forinttól a legmagasabb összegig rendkívül olcsó kamat mellett kaphatók: 10, 15, 18, 23, 25, 30, 32, 38, 40 és 50 évi amortizációra, valamint 5, 10, 15, 20 és 30 évi koronkenti törlesztésre.

A törlesztésre felveendő kölcsönök második helyre is kaphatók.

A nyerendő kölcsönök nem záloglevelekben hanem készpénzben folyósíthatnak és a félnek jogában áll nyert kölcsönét a meghatározott időn belül is, tetszése szerint akár részletekben, akár pedig egyszerre kifizethetni.

A kölcsönöknél nem a kataszteri tiszta jövedelem, hanem a tényleges érték mérvadó és a megállapított értéknek legalább is felerésze kölcsön gyanánt engedélyeztetik.

A jelzálogul szolgáló ingatlanokat terhelő tartozások a kölcsönt nyújtó intézet által konvertáltak (kifizettettek,) mely összegek után bekebelezési illeték újból nem fizetendő.

Azon felek, kik tőlünk kölcsönt kapnak, adóleengedésben részesülnek.

A fél évi törlesztések posta befizetési lapokon történnek, mi által felek a posta költségeket is megtakarítják.

A benyújtandó kérvények legkésőbb két hét alatt nyernek elintézés, míg sürgős esetekben a megfelelő kölcsön-összeg pár nap alatt lesz folyósítva és posta útján a félnek közvetlenül beküldve.

Bővebb felvilágosítás díjmentesen nyerhető: **Csongrádon, Vermes Gyula** úrnál.

Szallai I. József

földhitelintézet képviselősege

Központi iroda Szegeden, Tisza Lajos-körút 23. sz. a lutheránus templomnak szemben lévő Wagner-féle két emeletes házban.

Írásbeli megkeresésekre azonnali kimerítő válasz díjmentesen adatik.